

Utrecht 13/7/95

aan J. H. Drost.
Rond v. P. tuur.

Heineken NV
tweede wateringsplantsoen 21
1017 ZD Amsterdam



"Guilty! Twelve months in Provence."

Hans, als Consumabel

1964/65 van de "Odekele
mooie kroep", weet ik een
"drie-pauper" lunch met
"koffie na in veel petelklap
te waarderen en vraag me
af of een bedankbrief
wel voldoende zou zijn?



"This is your bouquet garni speaking."

Zie hier een tweede
blijk van waardering in briefvorm. De waardering
komt jou toe al was het maar voor het "maintien"
dat je moet ophouden dat er niets gaat boven een
soepele lunch terwijl je besloten hebt om kilo's af te
vallen om het adjectief in: "Dikke Drost" kwijt te
raken. Peestelijk voedsel kan geen kwaad. Food for
thoughts vereent inzicht. Hoe een part door Heineken
ontvangen ^{wordt} het is een; Hoe een part behandeld werd
op een van de laatste tochten per zeilschip naar India;
sluit ik voor je in per separaat Copie. Het is de enige
leesbare bladzijde uit een overigens dood Saaie
biografie over ANTONIE van Holoban, Pour



t'anner!

Permaf percheven
an. Tals blad.
vulling na een
Cartoon uit de
"NEW Yorker"

Het perst afnemen
van drank per
plas blijf de
voor pleiten,
alhoewel het
ten koste gaat van
de onzet.

"Ik denke an dich"
"in jezelf opgelegde
Ramadan". En
volgende diervants
onno verhoort is
een GOEDE HAAN
niet vet. En dat
is immers toch
altijd wat we willen
zijn: Een Goede
HAAN!!

Je proeten al.

Geat Diering

Zijn hut noemde de nauwgezet observerende Van de Sande 'een duister hok', waarin hij nauwelijks bewegingsruimte had. Iemand die gewend was op vaste tijdstippen van de dag koffie of thee te drinken, moest ontberingen lijden. Dat vond hij althans: 'Want niet altijd is er gelegenheid om deze dranken machtig te worden'. Bij de ochtendkoffie van elf uur — 'waarbij echter dikwerf ook de geitenmelk ontbrak' — werd een beschuit met enkele dunne stukjes worst geserveerd. Het middagmaal noemde hij niet zo goed als op andere Indië-schepen. Van de Sande had kennelijk eerder op één of meer buitenlandse schepen gevaren en was dus in staat te vergelijken; de maaltijden beschouwde hij toch echter meestal als 'zeer voldoende'. Soep was er niet elke middag, maar slechts driemaal in de week. In het begin van de reis werd er elke middag vers rund- en kalfsvlees gegeten, 'hetwelk aan de masten onder het want bij de afvaart opgehangen is, en het eerst, als aan bederf onderhevig, moet genuttigd worden'. Als de verse voorraad was gebruikt, kreeg men 'allerlei gedroogde en ingelegde groenten, gerookt en ook gezouten vleesch, en ook veel gebraden ganzen of eenden; wordende de hoenders meest in de soep gebruikt'. Elke zaterdag werd er een varken geslacht, waarvan de lever, nieren en de tong de volgende ochtend voor het ontbijt werden gebraden — 'eene lekkernij, welke vele liefhebbers vond'. Meelij had Van de Sande met de soldaten en de matrozen, die alle bijzondere lekkernijen 'moesten ontberen'. De passagiers konden zoveel drinkwater krijgen als ze wilden, maar ze mochten daar niets van aan het scheepsvolk geven. Eigen versnaperingen mochten wel worden uitgedeeld, behalve jenever.

Op de avond van de eerste dag op zee stampte het fregat geweldig. De benedendeks nog niet vastgebonden tafels en banken en de talloze kisten en koffers van de passagiers werden heen en weer gesmeten. Door de geopende deur kwam 'een buitengemeen groote golf een visite in de kerk brengen, zoodat in een ommezien van tijd alle goederen met zeewater besproeid waren'. Het merendeel van de passagiers was zeeziek. De volgende ochtend: 'Bovendeks zag men het dartel juichende scheepsvolk, met de woeste, schuimende baren den spot drijven, en al zingende den wankelenden mast beklimmen. Onder in het schip vond men de arme passagiers in duizend angsten, die onwillekeurig verdubbelden bij ieder bevel, hetwelk boven hun hoofden, met een donderende stem, en niet zelden volgens scheepsgewoonte van eenige krachtige vloeken vergezeld, uitgesproken werd'.

Het bleef een paar dagen stormen en dat was helemaal niet naar de zin van kapitein Schinkel. Tijdens een van de avondmaaltijden vertelde hij aan tafel dat de tegenwind zeer sterk was en de situatie niet opbeurend. Van de Sande legde vast wat hij hoorde: 'Wel, wij komen weldra in de engte van het Kanaal, en de wind is hevig en vlak tegen. Daar moeten wij ieder oogenblik over stag — als de zeilen het houden is het goed; doch breken die en de noodzeilen, dan zijn wij in het grootste gevaar van op de banken vergruisd te worden, en wij zijn zonder redding naar de maan. Daarom kruipe een ieder maar spoedig in zijn kooi, en trachte in te slapen, op dat hij, wanneer wij toch vergaan moeten, voor het minst slapende in de andere wereld arriveere'.

De passagiers waren onthutst en Van de Sande vroeg de kapitein even later, onder vier ogen, méer te vertellen. Schinkel gaf hem raad en zei: '... zoo ga in uwe hut, steek uw goud en kostbaarheden en alle papieren van gewigt bij u, en kom dan weder aan dek. Men kan nimmer weten, wat er gebeurt. Breken de drie noodzeilen, die straks voor ons aan dek gehaald worden, dan zijn wij verloren. Zeilen moeten wij, of het schip gaat naar den duivel. En is alle hoop op deszelfs behoud verloren — en natuurlijk niet eerder — dan springt hij, die aan dek is, achter in de boot, en men zoekt op die wijze zijn leven nog te redden. Daarom blijf hier boven voor dezen nacht, maar doe vooraf wat ik u gezegd heb, en breng bovendien eene flesch Schiedammer mede, als een hartsterking voor de koortsachtige rillingen, welke en de nachtlucht en de schrik u op het lijf kunnen jagen'. Van de Sande vroeg of hij ook zijn hutgenoot moest waarschuwen, maar de kapitein verbood hem dat. En zei: 'Allen kunnen niet gered worden, wanneer het dreigende ongeluk ons treffen mogt — in dat geval zorg elk alleen voor zich zelve: dit is pligt. Wordt de boot, die slechts weinige personen bevat, al te vol gepropt met menschen, dan zijn wij allen verloren. Laat dus slapen wie slapen wil — en laat God voor het overige zorgen'.

zijn grootvader
Grandde Hof
in Schiedam
het medicinale
werkje.
Gadje
Dulbeert